

A jó, öreg Szélvész

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis tanya ott élt egy öreg ló akit Szélvésznek hívtak. Nagy szomorúságára a gazdái egyre kevesebbet foglalkoztak vele. Azt mondogat-
ták:

— Öreg is már, gyenge is már, hasznát se vesszük tőn.

Ezekben a napokban történt, hogy 3 kicsi csikó született. Ungoncaik voltak és vidámak. Mindenki csak rájuk figyelt, a gazdának is nagy öröme telt bennük. Ahogy teltek, múltak a hetek a legfiatalabb kicsi mindig az öreg lovat figyelt. Azon töprengett, hogy hozzá miért nem megy senki, mint nem szereztek úgy, mint őket. Eldöntötte, hogy összebarkozik vele. Hamar rájött, milyen jófej ez a Szélvész. Nap hosszakat beszélgettek, sétáltak. Sokmindenre megtanította a tanasztalt ló. Egy napon mégis bajba került Szikra a kicsi csikó.

Azt gondolta, elég nagy már, hogy egyedül vágta szon Szélvész sokat mesélt neki a réten túl. Céző erdőben élő vad állatokról, farkasokról.

— Egyedül soha ne menj ama! — figyelmeztette őt. Szikra azonban mindennél elfejtkezett úgy vágta szon. Egyszer csak azt vette észre, hogy a sűrű erdő közepében van. Megállt egy pillanatra, fánadt volt,

félt. Mindeközben egyedül Szélvésznek tűnt fel,
hogy itt valami gond lehet, ment Szik-
rát egész délelőtt nem látta. Elindult hát,
hogy megkeresse. Megkérdezte a pulit,
látta-e, a Cúdtól is érdeklődött, de senki
sem tudott semmit. Az érzésére hallga-
tott és a kesítést átugorva vágatott az
erdő felé. Olyan gyorsan, mint Gajnok
korában. A néten szántó gazdája észre vette
öt, azonnal utána eredt. Szélvész farkasok-
kal körbevéve találta Szikrát. Katalmas
örögárokkal terítette le egyik farkast a
másik után, hogy a legjobb barátja meg-
menekülhessen. Mire a gazda odaért mind-
két ló biztonságban volt.

Szeretettel simogatta meg lovát. Ezen-
tül rábizta a kiscsikók nevelését, minden-
nap kilovagolt vele, hogy érezze mennyire
szereti. Itt a vége, fuss el vele, kerekendő
közepébe!

